Proletari din toate ţările uniţi vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 62 (414), Miercuri 3 August 1955 ⭑ 4 pag.; 15 bani

TE FELICITĂM...

— Te felicităm, Speranţa, spun pionierii înconjurând-o cu căldură pe Mihăescu Speranţa dela Şcoala de 7 ani nr. 145 din Bucureşti.

Speranţa se află printre acei pionieri harnici, care alături de tinerii din ţara noastră au luat parte la strânsul metalelor vechi. Pentru hărnicia ei, a primit „Diploma de Onoare" a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor.

În ce clasă va fi Mircea?

Zilele trecute, Mircea B. a primit în dar un carneţel. Plin de bucurie, Mircea mângâie coperţile roşii, răsfoind filele curate, liniate mărunt. Muie apoi tocul în cerneală şi, pe prima pagină, îşi scrise numele. Când să scrie însă clasa, Mircea fu cuprins de îndoială. Ce clasă să scrie oare? Clasa a V-a sau clasa a VI-a?

Mircea nu putu să-şi dea răspuns la aceste întrebări şi lăsă tocul jos.

...De ce a rămas Mircea B. în încurcătură atunci când a fost vorba să scrie în ce clasă este el? Nu ne va fi greu să înţelegem, dacă vom vedea cum şi-a petrecut el vara aceasta.

Când s'a terminat anul şcolar, Mircea B. s'a uitat la calendar. A răsfoit filele calendarului, numărându-le în gând, apoi şi-a zis mulţumit:

— Ei, am timp berechet! Până la reexaminare am să mă tot pregătesc.

Şi a doua zi, vesel şi îmbujorat, Mircea plecă la ţară, la o mătuşă a sa.

S'a întors de acolo după o săptămână. A privit din nou calendarul şi fiindcă i s'a părut îndestul de gros şi-a căutat prietenii şi a plecat cu ei la pescuit.

Odată s'a întâlnit cu Costel S...., coleg de-al său, amânat şi el până în toamnă. Costel ducea la subţioară un caiet şi o carte.

— Vino la şcoală, Mircea! Tovarăşa profesoară ne ajută să recapitulăm materia.

— Vezi-ţi de treabă! i-a răspuns acesta. Am eu destul timp să mă pregătesc.

Aşa a amânat el mereu ziua în care să înceapă pregătirea pentru reexaminare. Abia atunci când a trebuit să însemne clasa în carneţel şi-a dat seama de „primejdie". Oare în ce clasă va fi el?

In ce clasă va fi Mircea? La întrebarea aceasta tot el va trebui să răspundă. Până la reexaminare n'au mai rămas decât puţine zile. Totuşi Mircea mai are posibilitatea să câştige ceea ce până acum a irosit. Va trebui să ceară însă neapărat ajutorul tovarăşei profesoare. Ea îi va da îndrumările necesare, îl va ajuta să înţeleagă lecţiile care i se par mai grele.

Timpul nu stă pe loc nici o clipă. Mircea, şi toţi cei care au păţit ca el, vor trebui să ajungă timpul din urmă!

PIONIERI ŞI ŞCOLARI,
Nu lăsaţi să se piardă nici un bob de grâu!

CINE A FOST PE AICI?

Vântul ştrengar zbura vesel peste lanurile aurii de grâu, nesecerate încă. Spicele dolofane se legănau într'o parte şi alta făcând plecăciuni adânci în faţa soarelui gata, gata de a apune. Sgomotul a încetat pe uliţe. Amurgul se lasă tiptil, tiptil.

In curte, lângă căruţa încărcată cu fân proaspăt cosit, două fetiţe discută şuşotind, nebănuind că le pândeşte cineva:

— Trebue să-i ajutăm neapărat Aurica, zice cea mai plinuţă, cu părul tuns băieţeşte.

— Să ne ducem chiar mâine, a spus cealaltă. Tu să treci pe la Nastasia şi pe la Doru, iar eu am să le spun celorlalţi.

— Bine! Dar ai grijă să nu afle cineva de planul nostru! Ne-am înţeles?

— V'aţi înţeles voi, dar eu ştiu totul, îşi zise în gând fetiţa pitită în partea cealaltă a căruţei. Credeţi că o să stau acasă?

...Zorile de-abia se iviră când plimbarea plăcută a popândăilor fu întreruptă de sgomotul paşilor ce se apropiau. La capătul drumului care duce spre aria Gospodăriei Agricole Colective „Brazdă Nouă" din comuna Castelu, raionul Medgidia se ivi o fetiţă cu basma roşie în cap. Era pioniera Coja Aurica. In urma ei venea fetiţa tunsă băieţeşte, Ulmeanu Marieta, apoi Nastasia Panţuru. Păşeau cu băgare de seamă, gata, gata să dispară în clipa în care vor zări pe cineva în apropiere.

— E cineva după snop! zise deodată Marieta arătând cu mâna spre unul din snopurile din faţa lor.

— Pe burtă! In şanţ! zise Aurica pe un ton de comandă.

Dar era prea târziu. In faţa lor, ca un pitic lângă snopii uriaşi, stătea Lenuţa, surioara Auricăi.

— Dacă nu mă luaţi cu voi am să spun tot ce-am auzit aseară! zise ea cu voce serioasă. Mă luaţi, sau nu?

Ce mai era de făcut? Gura Lenuţei nu-i chiar aşa de mică după cum pare la vedere. Au fost nevoite s'o primească. Un fluierat scurt se auzi din partea opusă a drumului.

— Să mergem, zise Aurica.

Semnalul a venit dela băiatul care a lămurit pe paznicul batozei cum că, trebue să păstreze „secret" tot ce va vedea.

— Bine, bine băiete, chiar o să-mi închid ochii puţin, sau uite, am să mă întorc aşa cu spatele până terminaţi, zise el.

Când au ajuns pe arie erau vreo 8 la număr cu Lenuţa cu tot. Micul grup se puse îndată pe treabă.

...Când soarele se ivi de după deal, pe arie era din nou linişte. Dinspre sat veneau grupuri, grupuri colectiviştii la muncă. Şi mare le-a fost mirarea văzând că, grămadă de pleavă, care încă aseară se afla lângă batoză, a dispărut.

— Or fi umblat spiriduşii pe aici, zise unul în glumă. Iar când paznicul se apropie de ei întrebară:

— Cine a fost pe aici?

— Eu nu ştiu! N'am văzut pe nimeni, răspunse el serios.

De lângă şira mare de paie, grămada de pleavă zâmbea şugubeaţă.

Dar micii „spiriduşi" mergând spre casă au avut o discuţie, despre care nu v'am spus până acum. La propunerea Auricăi au hotărît să vină în fiecare zi, după strânsul spicelor la arie. Fetele să ducă pleava de lângă batoză, iar băieţii să îngrijească de cai şi să ajute la încărcatul sacilor.

Toate aceste lucruri nu se mai fac însă în „secret".

Irina RADULIAN

Pionieri vrednici

● Ieşind de trei ori la strânsul spicelor pe lotul Gospodăriei Agricole Colective, pionierii din tabăra dela Tusla, regiunea Constanţa, au strâns 250 kg. boabe de grâu.

● Colectiviştii dela G.A.C. Horia, Cloşca şi Crişan com. Fileşti raionul Galaţi au primit un mare ajutor dela un grup de pionieri din tabăra orăşenească din Galaţi.

Harnicii pionieri au clădit în căpiţe 3240 de snopi de grâu.

● Zilele trecute 45 de pionieri din comuna Negoi raionul Băileşti, au strâns de pe tarlaua întovărăşirii agricole din comună 350 kg. de spice. Toţi au muncit cu tragere de inimă, dar cei mai harnici s'au dovedit a fi Marin Poenaru şi Ana Ciovică

O socoteală bună

Asemenea unor furnici harnice sunt pionierii din comuna Moţăţei, raionul Calafat.

Ei s'au hotărît să nu lase niciun spic pe miriştile satului.

Şi iată-i acum în urma secerătorilor.

— Hei, băieţi, daţi-i zor să nu pierdem întrecerea, strigă un băiat din unitatea I.

Cei din unitatea I chemaseră la întrecere celelalte două unităţi din comună.

Ca la un semnal, zeci de mâini adună mereu alte sute de spice.

Spre seară, pionierii din Moţăţei s'au întors în sat cântând un vesel cântec pionieresc. Strânseseră în acea zi peste 150 kg. spice!

Lulu SOLOMON
coresp. „Scânteii pionierului"
pentru reg. Craiova

60 de ani dela moartea lui D. Brândză

UN MARE OM DE STIINTA

Când intri într'un muzeu, când te plimbi printr'un parc sau când vezi vreo clădire mai veche ți se întâmplă să te întrebi: cine a fost creatorul lor?... Și gândul pornește hăt, înapoi, cercetând cu înfrigurare momente din istorie sau din viața unor oameni de frunte ai patriei.

Urci de pildă, dealul Cotrocenilor. Deoparte se întinde minunata Grădină Botanică, de cealaltă Palatul pionierilor.

Despre trecutul Grădinii Botanice ați aflat vreodată?

Iată... închipuiți-vă că ne-am găsi cam prin anul 1874 în București. Printre oamenii de știință din țara noastră care duceau în vremea aceea o activitate intensă era și savantul Dimitrie Brândză.

Specializat în Științele naturii la școlile de prin străinătate, doctorul Brândză ducea pe atunci o vastă activitate științifică și pedagogică. Dar mai mult decât orice el dorea să înființeze o grădină botanică. El voia cu orice preț să ridice prestigiul Capitalei țării prin organizarea unei asemenea grădini. El voia să dea bucureștenilor un colț de natură cât mai frumos.

Același teren de pe dealul Cotrocenilor trebuia însă să intre în posesia familiei regale căreia urma să i se aranjeze acolo un parc uriaș. Așa stând lucrurile autoritățile au pus multe piedici realizării planului doctorului Brândză.

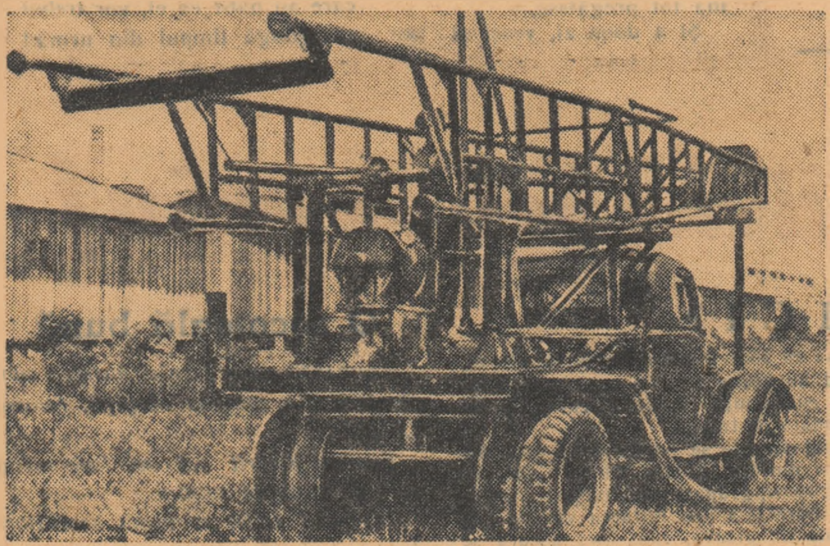
Luptând însă cu perseverență pentru realizarea planului său, inimosul savant a înfiripat o mică grădină botanică (sigur că nu de proporțiile celei visate de el) și apoi un Muzeu de Botanică. Datorită pregătirii științifice și priceperii sale, dr. Brândză a reușit să aclimatizeze în acea grădină soiuri de plante din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Pe lângă acest minunat parc al Bucureștiului, savantul Dimitrie Brândză a mai lăsat o moștenire bogată de studii științifice despre flora țării noastre. Acest mare savant își iubea mult patria și activitatea sa științifică, roadele ei, dovedesc acest lucru din plin.

Profesorul Dimitrie Brândză n'a rămas cunoscut însă numai ca un eminent cercetător al Științelor naturii ci și ca un om curajos care a ținut piept greutăților ce i-au fost create de regimul burghezo-moșieresc, ca un om modest, de o cinste exemplară și deosebit de activ.

In cinstea lui 23 AUGUST

REALIZAT DIN ECONOMII

Sondezele sunt mașini care servesc la cercetările geologice subterane. In cinstea aniversării eliberării patriei noastre, tinerii dela uzinele „Gh. Gheorghiu-Dej" din Târgoviște au hotărît să facă asemena economii, încât din ele să fie posibilă construirea a două sondeze. Jumătate din angajament a și fost îndeplinit. Iată în fotografie prima sondeză construită din economii.

Chemarea combinerului

Nu-i mult de când combinerul fruntaș Ion Voicu dela G.A.S. „7 Noembrie" din Segarcea a trimis chemare tuturor tovarășilor lui din țară, care conduc minunatele mașini: „Nicio combină să nu dea mai puțin de 20.000 tone de cereale pe zi!" In marea bătălie a recoltei, combinerii sunt luptători pricepuți și de nădejde. Chemarea înflăcărată a lui Ion Voicu le-a sporit și mai mult mândria, dorința de a da patriei mai mult belșug de pâine. Și au arătat ce pot... De pe întinsul Bărăganului, de pe plaiurile Moldovei sau ale Banatului, vin mereu alte vești despre izbânzile lor. Cea mai frumoasă victorie au obținut-o până acum combinerii Ștefan Morenciu și Marin Ștefan dela G.A.S. Vârtoape (reg. Craiova). Ei au izbutit să recolteze 29.000 kg. cereale zilnic, iar în cadrul „săptămânii-record" au ajuns la 35.000 kg. pe zi. Dumitru Boiangiu dela G.A.S. Moțăței dă zilnic câte 27—28.000 kg. cei 8 combineri dela G.A.S. Cilibia dau și ei câte 25 de tone pe zi. Toate veștile acestea spun limpede cum au primit combinerii chemarea lui Ion Voicu.

Economii de 20.000.000 lei

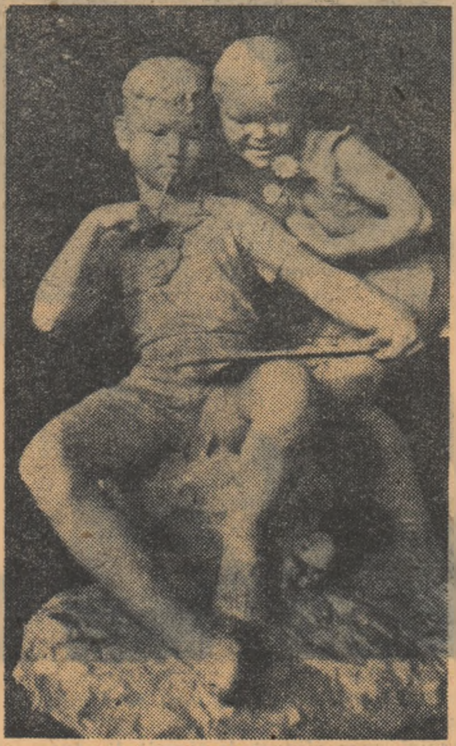
In cinstea sărbătoririi lui 23 August, oțelarii Reșiței au hotărît să-și întărească eforturile pentru a-și îndeplini angajamentul luat mai înainte: realizarea în anul acesta a unor economii în valoare de 20.000.000 lei

Știți ce se poate înfăptui cu acești bani economisiți de ei? Iată: fabricarea a 150 de strunguri, 250 de secerători legători, 252.000 metri țesături, construirea a 80 de apartamente în blocuri muncitorești și a 8 creșe cu câte 44 de locuri.

Festivalul a fost deschis!

Deasupra marelui stadion „A 10-a aniversare a eliberării Poloniei" s'a așternut liniștea. Ochii zecilor de mii de oameni care umplu tribunele s'au ațintit spre cei 16 tineri polonezi care și-au înălțat spre soare trompetele aurii. Inimile bat mai tare. Acum... acum! Și deodată sunetul tânăr, puternic, voios al trâmbițelor se revarsă ca o cascadă, împânzind văzduhul. Marea sărbătoare a tinereții a început!

...Defilarea delegaților e deschisă chiar de cei 16 trompetiști. In urma lor pășesc 16 fete poloneze, purtând buchete de flori albe și roșii, apoi vin alți 16 tineri cu stindarde albastre ca seninul cerului... Defilarea diferitelor delegații se face după alfabet. Pășesc

Mii și mii de daruri pe care tineretul lumii le-a trimis Festivalului au fost expuse în sălile Varșoviei. Fără îndoială că unul din cele mai frumoase daruri este această sculptură trimisă de tinerii chinezi.

acum pe pista stadionului tinerii din Afganistan, din Alger, Andora, Africa de Sud... Iată-i și pe tinerii albanezi în minunatele lor costume naționale cu alb și negru... Cele 16 fete poloneze au ajuns în fața tribunei oficiale și oferă buchetele conducătorilor F.M.T.D. și U.I.S., care se află acolo... Pe sub porțile stadionului intră acum delegația australiană, care a plecat din patrie încă din luna Mai. Tinerii australieni au promis copiilor din Varșovia că le vor aduce în dar un cangur. Și l-au adus. La Casa Tineretului Lumii din Varșovia vin zilnic sute de copii să vadă hazliul animal care de acum este al lor.

Iată și delegații Austriei. Mulți dintre ei sunt îmbrăcați în pitorești costume tiroleze. Tinerii dela o fabrică de sticlă din Austria au adus în dar Festivalului o emblemă a F.M.T.D. lucrată din cristale colorate. Trec belgienii, trec bulgarii care poartă pe umeri un uriaș vas de 5 m. în diametru, încărcat cu trandafiri... Zeci și zeci de delegații se perindă prin fața tribunelor în sunetul celor șase fanfare poloneze. Cuvântul „Pace" răsună în toate limbile.

Iată-i și pe tinerii japonezi. Ansamblul lor artistic a pregătit special pentru Festival cântecul „Amintește-ți de Hiroșima" în care răsună hotărîrea lor de a nu mai îngădui un nou măcel.

Fiecare delegație, după ce a făcut turul de onoare în jurul stadionului, se rânduiește pe gazon, în locul marcat dinainte. Tocmai acum delegația coreeană care și-a ocupat locul ei e primită cu vii aclamații de delegațiile vecine. Pe stadion intră tinerii germani. Cei din R. D. Germană și cei din Germania Apuseană s'au unit într'o singură delegație, arătându-și astfel voința lor: „Vrem o Germanie unită și pașnică!"

...Dar iată, în fruntea unei coloane se zărește o pancartă pe care scrie „România". Sunt reprezentanții tineretului din scumpa noastră Patrie! In fața delegației înaintează un grup alegoric format dintr'un miner, un țăran și un pionier. In urma lor pășesc în rânduri strânse cei 850 de tineri muncitori, studenți, artiști, sportivi care vor împărtăși tineretului lumii îndrăznețele lor victorii în muncă. Fetele poartă costume albe cu motive naționale, iar băieții pantaloni albi și cămăși albastre. Brațele lor înalță către cer un covor întreg de buchete, mărginit de fâlfâirea stindardelor tricolore. „Bun sosit la Festival, soli ai tineretului din R.P.R.!".

Prin fața tribunei undueşte un imens drapel roșu cu secera și ciocanul. Trece delegația tineretului sovietic! Din entuziasmul cu care o întâmpină mulțimea străbate recunoștința caldă pentru ajutorul frățesc pe care oamenii sovietici l-au dat polonezilor să-și reconstruiască țara.

Urmează ultima delegație, aceea a Poloniei Populare, țara gazdă a Festivalului.

Marea defilare a tineretului lumii a luat sfârșit. Festivalul însă abia a început. Și zilele lui vor fi pline de aceeaș mare și fierbinte prietenie.

Aceste trei banduriste sovietice, studente la Conservatorul din Kiev, vor face să răsune pe scenele Festivalului minunatele cântece populare ucrainiene.

Curiozități științifice

„Ceasornicele câmpiei"

...Mergi pe câmp și nu ai ceas. Cum să afli oare cât este ceasul? Intreabă florile, ele îți vor spune!.... Iată de exemplu mica plantă „hrana vacii". Plantele acestea au flori mărunte și albe, cu petalele strânse rozetă. Dacă floricelele sunt închise, înseamnă că a trecut deacum amiaza. Florile de „hrana vacii" se deschid de obicei pe la ora zece—unsprezece, iar la ora trei se închid.

In câmp se găsesc multe flori după care se poate afla cât este ceasul în zilele însorite. „Barba călugărului" — se deschide la 7 dimineața și se închide la ora 3, cicoarea sălbatică se deschide între 5 și 6, „vulturica" se deschide la 6 dimineața și se închide la 5 după masă.

Strângeți aceste plante, uscați-le cu grijă și aduceți-le la școală întocmind un ierbar al „ceasornicelor din câmpie". Incercați și voi să aflați cât este ceasul cu ajutorul florilor, bineînțeles, după ce ați învățat să le recunoașteți.

ZDUP A RĂMAS CU COADA INTREAGĂ

Zilele trecute călătoream prin Ploeşti împreună cu Zdup. Auzisem că pe aici se găseşte o tabără de curte foarte bine organizată. Ne-am gândit s'o vizităm pentru a le povesti apoi prietenilor bucureşteni dela tabăra unde treburile nu merg deloc bine. Doar le făgăduisem ajutor.

De aceea, când Zdup zări un pionier, îmi făcu semn să-l oprim.

— Bună ziua, îi spunem noi, recomandându-ne.

— Bună ziua, ne răspunde băiatul

— Incotro, dacă nu te superi?

— La tabăra de curte.

— La tabără? Ştii, ne-ar interesa câte ceva despre tabăra asta, zic eu scoţând notesul.

— Cu plăcere, dar mai bine poftiţi la noi în tabără.

Ce să-i faci, nu poţi să refuzi o aşa invitaţie. După puţin, iată-ne în tabără. Tocmai atunci pionierii au fost chemaţi la antrenament. Abia atunci am observat noi că peste drum era un teren de fotbal de toată frumuseţea.

— Să-mi tai coada dacă terenul ăsta nu-i făcut de ei, îmi spuse Zdup din ochi. Şi, ca să mă conving dacă trebue sau nu să-i tai coada lui Zdup, am intrat în vorbă cu tovarăşa instructoare. Am aflat că în urmă numai cu câteva săptămâni terenul care-mi plăcuse mie aşa de mult era un loc năpădit de bălării şi cu o mulţime de gropi. Şi cum printre pionierii din tabără erau atâţia „fotbalişti", aceştia au pus mâna şi au aranjat terenul după placul inimii.

Nimeni nu i-a bătut la cap să facă asta. Băieţii şi-au arătat planul conducătorului unităţii şi fără alte vorbe s'au apucat de treabă ducând-o la bun sfârşit.

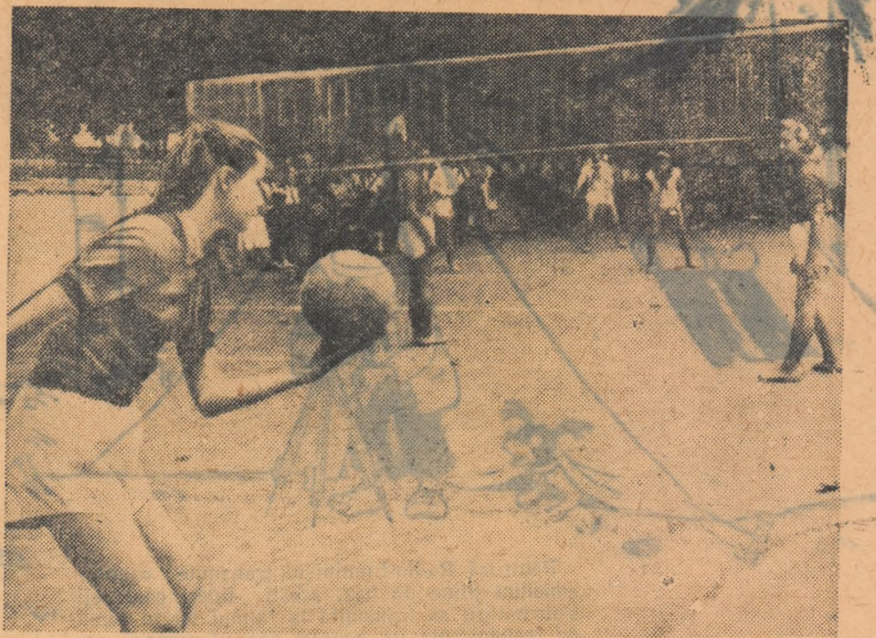
Prin urmare, Zdup a scăpat cu coada netăiată. Ba ar fi meritat chiar să i-o mai şi lungeasc pentrucă, intrând în vorbă cu tovarăşa instructoare, am mai aflat câte ceva despre activitatea din tabără. Am aflat, de pildă, că pionierii din tabăra nr. 5, (acesta era numărul taberei), au fost la o Gospodărie Agricolă Colectivă din apropiere la plivit ceapă. In ziua următoare aveau plănuit să facă o excursie la Predeal. Trebue să vă spun că pionierii din tabăra de curte nr. 5 sunt buni turişti.

In general însă sunt şi buni sportivi, buni cititori, buni tovarăşi. Şi ştiu ce vor: dacă-i vorba de vacanţă, vacanţă să fie! Fă excursii, joacă fotbal, veseleşte-te! Toate astea trebue organizate? Bine'nţeles. Şi cum aici nimeni nu se sfieşte să vină cu propuneri interesante, treaba merge strună.

Când am plecat le-am spus: Acum merg la Bucureşti. Acolo se află o anume tabără de curte care se deosebeşte de celelalte. Acolo-i grozav de mare plictiseală. Pionierilor acestei tabere vreau să le povestesc despre activitatea voastră. Acum, fiindcă sunt mulţumit de voi, vă poftesc în pagina a patra a ziarului, unde ne aşteaptă un... dar întoarceţi pagina şi veţi vedea.

GHEORGHIŢĂ-REPORTERUL

O după amiaza de neuitat

Duminică 31 Iulie. La poarta Palatului pionierilor din Bucureşti, vin mereu grupuri, grupuri de pionieri. Pe cartonaşele albe ce le prezintă la intrare scrie: ...„Te invităm la serbarea organizată în cinstea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor pentru pace şi prietenie dela Varşovia". La început, când intri, nu ştii încotro să-ţi îndrepţi privirile. De departe însă glasurile şi îndemnurile îţi arată unde ar fi mai interesant să te duci.

— Ia te uită, ce mai săritor, iar a dat jos stacheta.

— Fii atent, Sandule, nu te lăsa.

Şi săriturile în lungime, în înălţime, continuă... Pe terenul de volei se desfăşoară un meci. Mai încolo au loc probele la alergări. Cea mai mare animaţie este însă la bazinul de înot. Aici îşi încearcă puterea braţelor, iuţeala mişcărilor şi sprinteneala, cei mai tineri înotători din Capitală — pionierii. — Fiecare vrea să fie primul. Sunt doar în joc culorile raionului său.

*

Trompeta sună adunarea. In jurul focului ale cărui flăcări roşii-gălbui îşi aruncă limbile până departe spre cer, s'au adunat pionierii. Cântecele, dansurile şi ghicitorile fac ca râsul şi voia bună să domnească.

— Dans din Ţara Oaşului, anunţă la megafon — crainicul. Şi ansamblul de dansuri al Palatului pionierilor îşi face apariţia.

Crengile trosnesc. Privind scânteile care sboară vesele spre cer, pionierii se gândesc că în această clipă cerul Varşoviei este luminat de mii de artificii multicolore. Acolo, acum e prima seară a Festivalului.

V. Bârgăoanu

Clubul Tinerilor Turişti

PRIN MUNŢI

— Insemnări dintr'un jurnal de călătorie —

(Continuare din numărul trecut)

In vremea asta noi rămăseserăm la cabană. Cum vremea era ploioasă, n'am plecat nicăieri şi-am căutat să ne petrecem timpul cât mai bine. Am cântat, am jucat şah.

Văzând că cei doi băieţi nu se mai reintorc, am început să ne îngrijorăm. Ce să facem? S'a ales îndată o echipă care să pornească în căutarea celor doi îndrăzneţi. Ne închipuiam că s'au rătăcit.

Şi tocmai când echipa era gata de plecare, în uşă se iviră doi băieţi udaţi din cap până'n picioare. Unul din ei ridică deasupra capului o sticlă.

— A sosit sticla! — exclamă el.

Era sticla Reghinei. Cercetând valea, băieţii au găsit-o întâmplător.

Din ruksacuri, băieţii au scos bucăţi de roci sidefii, buchete de Clematis şi Enţian, frumoase flori de munte. Iar noi ne-am strâns în jurul băieţilor şi-am ascultat cu sufletul la gură peripeţiile prin care au trecut.

PIATRA DRACULUI

Cine a fost pe Bâlea şi n'a văzut Piatra Dracului şi vârful Buteanu, să ştiţi că acela n'a fost un turist adevărat.

Piatra Dracului e o stâncă ţuguiată, cu toate laturile abrupte. Seamănă oarecum cu turnurile înalte dela bisericile săseşti. Intre noi şi stâncă se deschide o prăpastie cum n'am văzut până acum. Adâncă, încât de-abia i se vede fundul, şi abruptă, ca un perete. Stânca e de o culoare mohorîtă, aşa cum sunt norii întunecoşi.

Ne-a părut rău că n'a fost nimeni ca să ne explice de ce se numeşte aşa. Probabil însă că numele i se trage de acolo că mulţi dintre cei care au încercat să se urce până în vârful ei şi-au găsit moartea, prăvălindu-se în prăpastie.

Dela Piatra Dracului ne-am urcat pe vârful Buteanu. Ce privelişti se deschid de aici! In faţa noastră se întinde întreaga depresiune a Făgăraşului. Vârfurile stâncoase ale munţilor acoperite încă de zăpadă tivesc marginile depresiunii. Măreţi munţi! Stâncile lor, svârlite până în nori, trezesc nu numai un sentiment al măreţiilor sălbatice, dar vezi în ele tăria de neînfrânt a granitului.

Privim valea aceasta şi ne minunăm. E neasemuit de frumoasă ţara noastră!

Aici, pe vârful Buteanu, am făcut noi o oră de Geografie. Impreună cu tovarăşa profesoară ne-am reamintit vârfurile şi culmile Făgăraşului. Am vorbit apoi despre animalele din munţii aceştia, despre plantele şi bogăţiile lor.

Spre amiază ne-am întors. Ploua. La cabană însă ne aştepta o surpriză. Sosiseră în excursie pionieri dela o şcoală maghiară din Aiud. Ne-am împrietenit repede. Ba, până în seară stând ploaia, am făcut şi un meci de volei.

BUN GĂSIT, MOŞNA DRAGĂ!

Din păcate, prietenia noastră n'a avut sorţi să se întărească mai mult. A doua zi, la ora 5 dimineaţa, am început coborîrea spre gară. După amiază eram la Sibiu.

Când intri în Sibiu, pătrunzi parcă într'un oraş medieval. Clădiri cu ziduri groase străjuiesc străzile, iar din loc în loc se văd turnuri străvechi cu bolţi de trecere. Nu încape îndoială că sunt aici şi altfel de clădiri, dar tocmai această reunire a lor scoate parcă şi mai mult în relief urmele medievale.

Dela gară, strada urcă pieptiş o bucată de vreme. La acest urcuş un tovarăş profesor ne-a reamintit o întâmplare din excursia celor dintr'a IV-a şi a V-a. Mergeau ca şi noi pe strada asta. Tovarăşii profesori le spuseseră să meargă numai pe trotuar, dar Pieldner Hans, un neastâmpărat şi jumătate, n'a vrut să ţină seamă şi-o luă pe mijlocul străzii. Privea şi el cu uimire zidurile groase ale clădirilor din Sibiu când, din deal, se arătă o căruţă cu cai.

Pieldner n'a băgat de seamă şi continua să privească mai departe. Din întâmplare, tovarăşul profesor se uită în urmă şi dintr'o dată, scoase un fluerat puternic. O clipă numai şi Hans ar fi fost în picioarele cailor. Rău e când eşti zvăpăiat.

In după amiaza aceleiaşi zile am vizitat frumosul parc, aproape natural, Dumbrava. La colţul zoologic am văzut fazani aurii de-o rară frumuseţe, vulturi din Carpaţii noştri, urşi, vulpi, lupi, păsări de baltă.

Noaptea am dormit în Sibiu iar a doua zi, după ce am vizitat muzeul raional şi zidurile vechii cetăţi a Sibiului, am pornit-o spre casă.

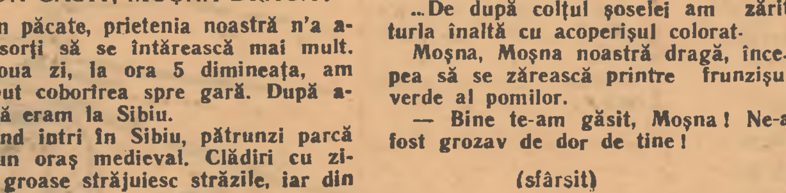
La gară la Mediaş l-am găsit pe şoferul nostru, cu camionul colectivei, acelaş camion care ne adusese cu 6 zile în urmă la gară. Şi pentrucă cunoşteam acum metehnele „camionului", îndată după ce ne-am urcat am şi început să cântăm.

...De după colţul şoselei am zărit turla înaltă cu acoperişul colorat.

Moşna, Moşna noastră dragă, începea să se zărească printre frunzişul verde al pomilor.

— Bine te-am găsit, Moşna! Ne-a fost grozav de dor de tine!

(sfârşit)

Incă din prima etapă

Pionieri şi pioniere, participaţi în număr cât mai mare la prima etapă a Concursului de nataţie Cupa „Scânteii pionierului".

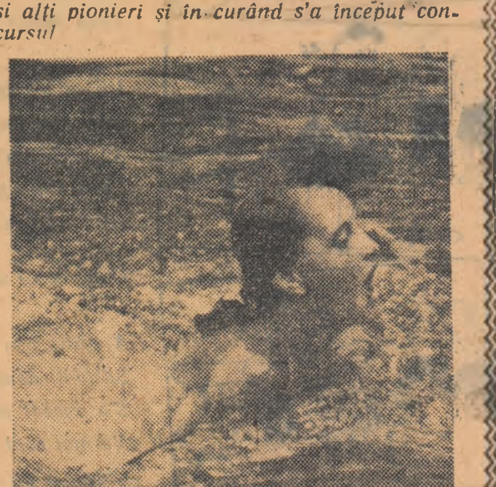
In jurul bazinului de înot al Palatului pionierilor continuă să fie linişte. E încă dimineaţă şi participanţii la concurs n'au sosit. De lângă vestiare se aud glasuri. Pare să fie o ceartă...

— Lasă că nu-l iei tu pe Costel! E doar primul din tabăra noastră!

— Hai să zic că-i mai tare Costel, dar cupa tot n'o mai luaţi voi!...

— S'o crezi tu! Avem de gând s'o luăm şi a treia oară. Şi atunci rămâne a noastră pentru totdeauna.

Tocmai atunci m'am apropiat de ei şi discuţia s'a întrerupt. Rând pe rând au venit şi alţi pionieri şi în curând s'a început concursul

La bazin astăzi se întrec pionierii din taberele raionului Gheorghe Gheorghiu-Dej. Incă de dimineaţă ei au obţinut rezultate bune. Din prima serie a făcut parte şi Costel. De cum a ieşit din bazin s'au şi adunat prietenii în jurul său. Ii strângeau mâna, îl felicitau — fiecare voia să fie mai aproape de el. Din rezultatele obţinute până acum cel mai bun timp l-a scos fireşte Costel (Braşoveanu Constantin cum îl strigă la catalog) care a parcurs 50 m. în 42 secunde. La fel şi Stan Nicolae a parcurs 33 m. în 32 secunde.

Dar şi pionierii din celelalte raioane ale Capitalei au obţinut rezultate bune. Astfel sunt pionierii: Olteanu Ovidiu şi Ştefan Radu din raionul 1 Mai care au parcurs 50 m. în 43 secunde şi alţii.

Geta COSTIN

Ilustraţii de Eita ZUKERMAN
G. BURSCHI

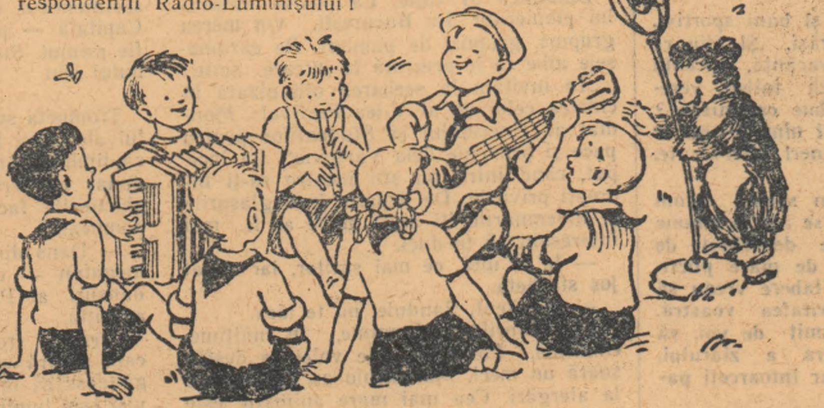
Atenţiune, poza-i gata!

Aparatul meu e straşnic, vede totul, aşa dar, fiţi atenţi c'o să v'apară chipurile la ziar! Despre fapte din vacanţă, despre muncă şi curaj, eu, Gheorghiţă reporterul fac un fotoreportaj!

Pentrucă Radio-Luminişul transmite copiilor emisiuni pline de haz, aceşti tineri cântăreţi s'au hotărît să transmită la rândul lor în semn de recunoştinţă un concert special pentru corespondenţii Radio-Luminişului!

Glume

— Măi Radule, spui că nu-ţi place Matematica.. Dar ce anume nu-ţi place din ea?

— Cifrele. Dacă s'ar scoate cifrele, aş deveni un savant matematician!

*

— Nicuşor, am auzit că ştii să baţi la maşină!

— Sigur că ştiu! Greu până găsesc litera, că după aceea o bat de-o sting!

Iată un răvaş scris de Iepuraş

Subsemnatul Iepuraş, vă trimit acest răvaş fiindcă-s foarte indignat pentru ce mi s'a'ntâmplat. Cum mergeam prin codru ieri, mă'ntâlnii cu-n pionier, unul oacheş şi vânjos cât să dea muntele jos.

Eu, rapid cum sunt din fire, ţuşti într'ale ierbii fire. (Căci la asta am talent; nu-s fricos, dar sunt prudent!) — Insă oacheşul, ce-i drept, era ager şi... deştept: m'a zărit şi-a stat în loc. Eu mă şi vedeam... cojoc; mi-era teamă că mă prinde şi'n băţ pielea mi-o întinde.

Dar să vezi, un pas mai face, apoi iute se întoarce şi vă spun într'adevăr, în doi timpi şi trei mişcări o sbughi din faţa mea ca un iepure sadea! Oacheşul fugea. Fugea! Şi era obrazul lui, brâul curcubeului!

Dumnealui, de bună seamă îi era de mine teamă! Mai întâi m'am bucurat şi în... blană m'am umflat. Prima dată'n viaţa mea speriai pe cineva! După — aceea-mi zic că, de, nu e cine ştie ce... Inţeleg, să vâri o spaimă într'un om mai fără teamă, dar să sperii un fricos nu-i nici brav, nici cu folos!... Cugetând aşa m'am dus pe potecă tot în sus, până la un crâng în care auzit-am un glas tare. Cineva spunea: „Băieţi, voi mă ştiţi că sunt isteţ. Deci, văzând că îmi răsare ursu'n cale pe cărare, rup o creangă dintr'un fag şi cu dânsa'n cap îi trag".

Ascultând aceste spuse bine din condei aduse, m'am uitat şi eu la el: era... oacheşul acel! Atunci, foarte indignat iute'n crâng m'am avântat. Toţi băieţii au tresărit iar eu le-am mărturisit: „Nu cu un urs s'a întâlnit, ci de mine a fugit".

Leneşul: Băieţii mă critică pentrucă dorm prea mult. Bine că am găsit un loc liniştit!

Ţapul: Crede că a scăpat? Ii arăt eu acuş dormit.

Mama a primit o poză

Plecând în tabără, Anica
Nu se'ngrijeşte de nimica.
Mama o'ncalţă şi o'mbracă
Şi nu mai ştie ce să-i facă,
Iar fata şade nemişcată
Că-i cu răsfăţul învăţată.

E'n tabără. Şi nu ştiu cum,
O creangă îi răsare'n drum,
Ii prinde fusta ca'n ţăruş
Şi... stofa ruptă e acuş.
De altfel, nici nu-i de mirare:
Prea multe volănaşe are!

Un ac cu aţă-ar da foloase
Dar Ana nu ştie a coase,
Să vâre aţa'n ac nu poate,
Cusutu'njositor socoate,
Deci, cheamă'n ajutor să-i vie
Doar acele de gămălie!

A prins aşa ruptura'n ace
Şi-apoi, nemaiavând ce face,
S'a aşezat pe bancă, dar...
Nu mai continui, e'n zadar,
Chiar şi un ac cu gămălie
Să se răsbune, bine ştie!

Ce-o fi făcând acum Anica?
Voi nu puteţi zări nimica,
Dar lasă, aparatul meu
Ce mă'nsoţeşte tot mereu
Cu ochi neadormit priveşte
Şi tot ce vede, zugrăveşte.

E bucuroasă mama azi,
Şi'n orice clipă de răgaz
Priveşte-o poză: fiica ei
Mânuie acul cu temei.
Aşa-i că merită privită?
(Poza-i din tabără sosită...)

Prieteni „buni"

Gică: Ce prieteni buni suntem noi. Niciodată n'o să ne certăm.

Mitică: Nu, niciodată, niciodată.

Gică: Chiar dacă ai să mă superi vreodată, am să te iert.

Mitică: Eu nu's supărăcios. Numai să nu mă superi tu pe mine!

Gică: S'avem iertare, dar mi se pare că tu eşti mai certăreţ.

Mitică: Nu-i adevărat, minţi.

Gică: Eu mint? Eu?

Mitică: Tu!

Gică: Ba tu!

Mitică: Să-ţi fie ruşine.

Gică: N'ai obraz.

Mitică: Halal prieten!

Gică: Nici nu mai vorbesc cu tine!

Mitică: Atâta pagubă!

Gică: Să-mi dai înapoi acuarelele!

Mitică: Şi tu să-mi aduci creioanele colorate.

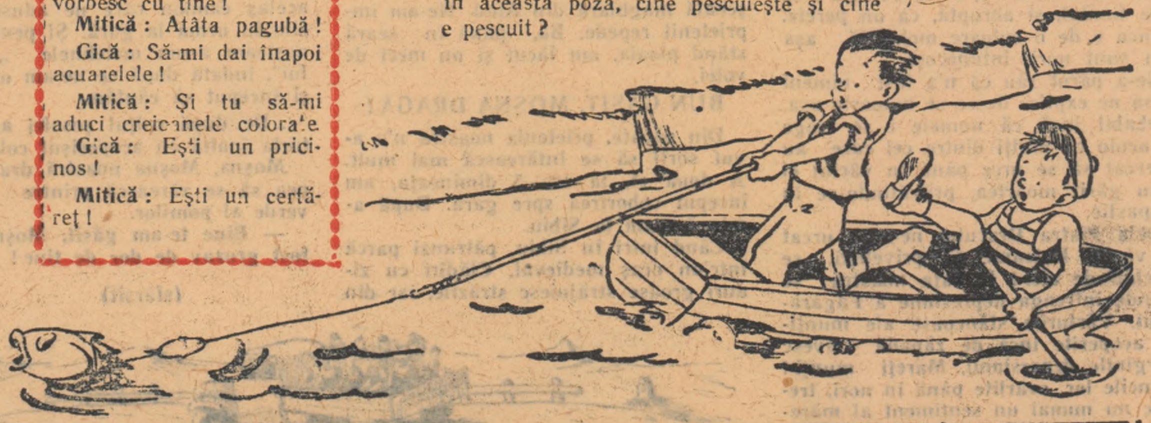
Gică: Eşti un pricinos!

Mitică: Eşti un certăreţ!

Luând desenul drept însuşi stupul natal, albinele dovedesc fără să vrea talentul pictorului nostru. Cu toate acestea, curios lucru, pictorul nu pare prea încântat...

Problema se pune în felul următor: dacă pescarul e cel care trage spre dânsul undiţa împreună cu vânatul, atunci, în această poză, cine pescuieşte şi cine e pescuit?

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7.61.00 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52